

Arrest

**nr. 57 364 van 4 maart 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 november 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende bij aangetekend schrijven van 8 juli 2010 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 10 november 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard wordt en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 24 november 2010 ter kennis is gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (artikel 7, alinea 1,2 van de Wet van 15 december 1980).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsverplichting, van de zorgvuldigheidsverplichting en van de *“algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur”*. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“(…)

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeker mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

(…)

De verzoeker is afkomstig van de provincie Uruzgan.

Deze provincie wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beschouwd als geheel onveilig.

Dit blijkt uit de beleidsnota van de Commissaris-generaal met betrekking tot de subsidiaire bescherming voor Afghaanse asielzoekers dd. september 2010.

(cf. <http://www.vmc.be/uploadedFiles/Vreemdelingenrecht/Wegwijs/verblijfsstatuten/Asiel/CGVS%20beleid%20SB%20Afghanistan%2020101011.pdf>)

“(…)

Het CGVS heeft sinds publicatie van de nota “Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers” van februari 2010 de veiligheidssituatie in Afghanistan grondig onderzocht. Rekening houdend met de verslechterde veiligheidssituatie worden de regio's waarvoor subsidiaire bescherming wordt toegekend verder uitgebreid.

Vanaf september 2010 is het hieronder vermelde beleid inzake subsidiaire bescherming in voege. Het CGVS benadrukt hierbij nogmaals het belang van de individuele beoordeling van elke asielaanvraag waarbij wordt nagegaan of de asielzoeker geloofwaardige verklaringen aflegt over zijn identiteit, herkomst, nationaliteit, profiel, de aangehaalde feiten, enz. Daarnaast wordt nagegaan of er redenen bestaan tot uitsluiting, bijvoorbeeld omwille van betrokkenheid bij misdrijven tegen de menselijkheid. Mogelijkheid tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghaanse asielzoekers afkomstig uit:

(...)

ZUIDEN

NIMROZ heel de provincie

HILMAND heel de provincie

KANDAHAR heel de provincie

URUZGAN heel de provincie

ZABUL heel de provincie

GHAZNI heel de provincie

PAKTIKA heel de provincie

PAKTYA heel de provincie

KHOST heel de provincie”

De verzoeker heeft dus wel degelijk redenen om geen uitvoering te geven aan het bewuste uitwijzingsbevel.

(...)

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken de verzoeker alsnog verplicht het grondgebied te verlaten dan schendt deze hiermee het art. 3 E.V.R.M. dat de overheid verbiedt een persoon te onderwerpen aan een vernederende behandeling.

Doordat de verzoeker afkomstig is uit een onveilig gebied in Afghanistan is het bestreden uitwijzingsbevel manifest onuitvoerbaar.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan ook moeilijk beweren dat hij niet verplicht is terug te keren naar zijn land van herkomst aangezien het uitwijzingsbevel hem alleen zou verplichten het grondgebied van België en van de verdragstaten te verlaten.

De verzoeker heeft buiten Afghanistan enkel in België verbleven zodat hij in geen enkel ander land dan België en Afghanistan een verblijfsrecht had (opgebouwd).

De beslissing houdt dan ook een schending in van het recht op een (privé-) leven gewaarborgd door art. 8 E.V.R.M.

(...)

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.”

2.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen het volgende:

“Verwerende partij heeft de eer vooreerst op te werpen dat de bestreden beslissing genomen werd omwille van de ongegrondheidsbeslissing aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Gezien die beslissing op rechtmatige wijze genomen werd, werd de bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten, eveneens rechtsgeldig genomen.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen d.d. 21 november 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus nam en derhalve oordeelde dat verzoeker niet kon aantonen te voldoen aan artikel 48/4 §2 van de vreemdelingenwet. Vervolgens werd de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en staatlozen bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 23.496 d.d. 24 februari 2009.

In zoverre verzoeker in het kader van artikel 3 EVRM verwijst naar de onveilige situatie in het land van herkomst, wijst verwerende partij erop dat hij enerzijds geen precieze informatie weergeeft die een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk zou kunnen maken en anderzijds dat zoals supra gesteld, die feiten reeds uiteengezet werden door de Commissaris-Generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bovendien vereist de bepaling van artikel 3 EVRM dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar hij mag

worden teruggedleid hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonteerende behandeling. Dit doet verzoeker niet.

De bestreden beslissing heeft op rechtmatige wijze rekening gehouden met het advies van de attaché geneesheer d.d. 22 oktober 2010 waarbij geconcludeerd werd dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst, nl. Afghanistan. Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt door verzoeker niet uiteengezet.

Verzoeker zet niet uiteen in welke mate de beslissing een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 genomen en motiveert waarom de aanvraag ongegrond wordt bevonden.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428 (...))"

2.3. Verzoeker stelt in zijn repliekmemoire te volharden in het middel.

2.4.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dat de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

2.4.2. Verzoeker roept een schending in van artikel 3 van het EVRM, waarbij hij betoogt afkomstig te zijn uit de provincie Uruzgan en verwijst naar een beleidsnota van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarin wordt gesteld dat aan Afghaanse asielzoekers afkomstig uit de gehele provincie Uruzgan de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker op geen enkele manier aannemelijk maakt dat hij afkomstig is uit de provincie Uruzgan. Daarnaast moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing verzoeker ook niet verplicht om terug te keren naar een regio in zijn land van herkomst waar zijn leven en fysieke integriteit in het gedrang zouden kunnen komen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan ook afgeleid worden dat het UNHCR en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel zijn dat in bepaalde delen van Afghanistan de veiligheidssituatie niet dusdanig is dat personen die in deze regio's verblijven nood hebben aan een beschermingsstatus. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij zal worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.4.3. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM stelt de Raad verder vast dat verzoeker niet toelicht welk privéleven beschermd door voormelde verdragsbepaling door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt derhalve geenszins.

2.4.4. Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker, wat de schending van '*de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur*', van de (materiële) motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht betreft en waar hij aanvoert dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, zich beperkt tot het louter aanvoeren van deze door hem geschonden geachte beginselen. Er ontbreekt evenwel een uiteenzetting van de wijze waarop verzoeker betreffende beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK